

Ej Lubaniu nas Lubaniu

Tyś Lubaniu nasom góróm,
Tak ło Tobie kozdy myśli,
I dlotego dziś do Ciebie,
Poświyntuwać syćka przyśli.

Tyś historii nasyj świadkiym,
Kozdy sie przy Tobie rodził,
Tu sie wiary łojców ucył,
Tu na ściyzke zycia wchodził.

Ty nos chronis łode złego,
Łod nawałnic, łod wichury,
Ty słonecko nom przyblizos,
I rozganios corne chmury.

Głowe dźwigos het do nieba,
Wiys ze nik Ci nie podskocy,
Nawet i tatrzańkiym scytom,
Patrzys śmiało prosto w łocy.

Babio Góra Cie uwodzi,
Trzy Korony sie kłaniajom,
Syćkie skołki i górecki,
Tyz dło Ciebie respekt majom.

Tyś przez Boga wyniesiony,
Spełnios z góry Jego wole,
Patrzys na nos prostyw ludzi,
Na góralskom ciynskom dole.

Widzis jak nom los łokrutny,
Gnie ku ziymi karki harde,
Widzis nase dobre serca,
Widzis charaktery kwarde.

Zawdyś chronił rezekantów,
Co sie światu narazili,
Wtorzy Bogu i łojczyźnie,
W kozdym casie wierni byli.

Tu przed batym uciekali,
Tu przed wrogim sie bronili,
Tu sie z Bogiym spotykali,
Tu do Niego sie modlili.

Bóg łodwagi jym dodawoł,
Nie wiedzieli co to trwoga,

Kozdy wciół być sługom Polski,
I rycerzym Pana Boga.

Tu chodnicki swoje mieli,
Chłopczy hyrni i ślebodni,
Co kajdany rozrywali,
Bo wolności byli głodni.

Tu sie niebo z zymiom łoncy,
Tu sie cłowiek lepsym staje,
Tu Boskiymu miłosierdziu,
Kozdy grzyśnik sie łoddaje.

Tu Kardynał nas Wojtyła,
Z Bogiym sie narodzić chodził,
Tu sie pewnie łojcym Świyntym,
Z Bozuj woli łostać zgodził.

Tu miłościom sie napełnioł,
Tu na świyntoś sie łotwiyroł,
Siłe ducha, na spełniynie,
Tego posłannictwa zbiyroł.

Jesce ino hyń na Wdzorze,
Dło „Oazy” mse łodprawioł,
Potym tron Piotrowy łobjon,
Nom wspomniynia tu łostawioł

Dziś króluje na ołtorzaw,
A tu, choć minyły roki,
Wiater głos modlitwy niesie,
I furt słyhać jego kroki.

Ty Lubaniu nase dzieje,
Dło potomnyw przechowujes,
Jak żyć prosto i honornie,
Nasym wnukom pokazujes.

Wspominojmy piykne kwile,
Po góralsku, po Bozymu,
Rekolekcje łodprawiojmy,
Z tońcym, śpiwym,po nasymu.

„Stary Dłubac” Stasek Jabłoński